

Paris/Madrid, 30 iunie 2001

SCRISOARE- CIRCULARĂ CĂTRE MEMBRII
CONFERINȚELOR SF. VINCENTIU
DIN LUME
(Subiectul: activitatea într-o Conferință)

Dragi prieteni și confracți,

Vocația de a sluji săracii, într-o adevărată comunitate de rugăciune și acțiune, așa cum ar trebuie să fie fiecare comunitate, nu se reduce doar la viața grupului nostru Vincentian. Când, pentru prima oară, ne-am alăturat Conferinței Sfântul Vincentiu de Paul, cel mai vechi membru ne-a spus cu siguranță că o dată intrați în aceasta organizație aparținem fraternității unei mari instituții răspândită în peste 130 de țări și caracterizată prin relația de prietenie și fraternitate dintre membri în număr de peste sute de mii de oameni.

Femei și bărbați, oameni obișnuiți: creștini laici simpli, modești, muncitori care de cele mai multe ori nu au alte mijloace decât rugăciunea și dedicarea generoasă de la persoană la persoană. Angajarea altruistă în favoarea aproapele, exclusiv uman, se bazează pe interesul profund de a împărți suferința cu alții. Toți împreună, așa cum ne-ar spune cel mai vechi membru, formăm una din cele mai importante instituții catolice din lume.

Nu putem ignora rolul pe care Conferința l-a dobândit în universul Catolic; ar trebui să considerăm acest fapt mai mult decât ca pe o onoare, ca un imbold care să ne facă atenți la nevoile Bisericii săracilor pe care dorim să-i slujim¹. De fapt, fiind modul nostru esențial de a aparține la Biserica Sfântă a săracilor, trebuie să fim clari în înțelegerea sensului și modului de trăi această apartenență. Ar putea fi de folos să ne reamintim următoarele reguli simple pe care tradiția noastră ni le-a lăsat:

- Vincentienii se roagă și meditează cuvântul lui Dumnezeu în sânul comunității creștine a Conferinței, comuniunea activă de iubire și prietenie între colegi fiind prima preocupare².
- Vincentienii împărtășesc suferințele și nevoile săracilor, individual și în comunitate, dorind ca prin rugăciunea, munca, imaginația și dorințele lor să găsească modalități de a pune capăt suferinței lor. Muncind activ în toate direcțiile sociale posibile, nu trebuie să uităm să alinăm persoana care suferă.
- Vincentienii nu judecă: ei sunt disponibili întotdeauna³.
- Vincentienii sunt fideli făgăduinței de la Botez, mai ales prin angajarea lor față de cei săraci.
- Vincentienii iubesc din tot sufletul Sfânta Biserica a lui Cristos⁴.

¹ Voi reprezentați expresia clară a carității practicate în toate continentele, slujirea săracilor care, așa cum obișnuia Dl. Vincentiu să spună, este un mod de a-l sluji pe Cristos. Prin dăruirea zilnică, asociația voastră reprezintă pentru Biserică o memorie vie a vocației sale de a revela iubirea lui Cristos pentru săraci. (Fericitul Papa Ioan Paul al II, în mesajul său către Societatea Sf. Vincentiu din 14 aprilie 2001).

² Principalul obiectiv al Societății este de a forma un grup sau o asociație pentru sprijinirea reciprocă a tinerilor catolici, unde găsim prietenii, suport, exemplu, o înlocuire a familiei creștine în care fiecare am crescut.... Așa că, legătura cea mai puternică, baza unei prietenii adevărate, este caritatea, și caritatea nu poate exista dacă nu este împărtășită în jurul nostru. (Fericitul Frederic Ozanam, scrisoarea către L. Courmier din 4 noiembrie 1834).

³ Fiți milostivi precum, Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați și nu veți fi judecați, nu condamnați și nu veți fi condamnați, iertați și veți fi iertați. Dați și vi se da! (Luca 6, 36-38).

⁴ Sunt mai atașat de doctrina Catolică decât de viața mea, de aceea iubesc și slujesc Biserica Catolică din toată inima. (Fericitul Frederic Ozanam).

- Vincențienii sunt preocupați constant de a se forma pentru a putea să-l slujească mai bine pe Cristos în cei săraci, comunitatea creștină și Sfânta Biserică⁵.
- Vincențienii sunt conștienți de responsabilitățile lor în răspândirea Veștii Bune și a datoriei lor de a face asta predicând prin mărturia de viață, fiind martori plini de bucurie ai speranței^{6 7}.
- Vincențienii stăpânesc cu bucurie pământul pe care s-au născut (cf. Geneză 1.28) muncesc și se simt cetățeni ai lumii și frați ai tuturor oamenilor⁸.
- Vincențienii încurajează munca în echipă care consolidează unitatea dintre ei. De aceea își îndeplinesc mereu angajarea în favoarea celor mai săraci muncind întotdeauna în perechi formate din colegi cu care colaborează în strânsă legătură⁹.

Toate aceste cerințe, rezumate din tradiția noastră ar trebui să ne facă să ne gândim la sensul apartenenței noastre la Conferință. De multe ori, cădem în conformism și rutină. Ajutorul acordat săptămânal, care chiar dacă face mult bine oamenilor pe care îi întâlnim, riscă să ne ofere liniștea ce poate ucide în noi nerăbdarea de a examina noile cauze ce continuă să provoace noi suferințe. Această rutină conformistă ce se poate observa în sânul unor Conferințe a făcut ca mesajul propriu pe care avem misiunea de a-l transmite să devină fără valoare, depășit și neatractiv pentru cei care observă Societate din exterior. Acest defect îl întâlnim de cele mai multe ori în Conferințele din așa numite societăți moderne de la care și noi am primit regretul de a nu avea membri noi. Acești confrăți dragi ar trebui să se întrebe: acordăm atenție nevoilor de astăzi ce depășesc și interesează lumea în care muncim și pe care vrem să o slujim?¹⁰. Folosim un limbaj adecvat? Folosim modalități și mijloace apropiate timpurilor noastre? Probabil, o examinare atentă îi va face să schimbe felul lor de a munci, de a percepe realitatea și chiar felul în care obțin concurența membrilor noi.

Una dintre cele mai serioase îndatoriri ale grupurilor noastre este examinarea împrejurărilor ce influențează relație spațiu-timp în care se lucrează¹¹. Graba, lipsa unui examen frecvent al activității noastre, sunt probabil principalul inamic din viața membrilor și a

⁵ În afară de formarea spirituală, e necesară o solidă pregătire doctrinală, și anume teologică, etică, filozofică, adaptată vârstei, condiției și înzestrării fiecăruia. Să nu fie neglijată importanța culturii generale alături de formația practică și tehnică. (Vatican II, Decretul privind apostolatul laicilor (Apostolicam actuositatem), nr. 29 d).

⁶ Evanghelia nu poate pătrunde în profunzime mentalitatea, viața, munca unui popor fără o prezență activă a laicilor. (Vatican II, Decretul privind activitatea misionară a Bisericii (Ad Gentes), nr. 21 a).

⁷ Dimpotrivă, sfințiți-l pe Domnul Cristos în inimile voastre, gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră, dar cu blândețe și bună-cuviință, având o conștiință curată, ca tocmai în ceea ce sunteți calomniați să fie rușinați cei care bârfesc purtarea voastră bună în Cristos. (1 Petru 3, 15).

⁸ Istoria însăși evoluează atât de rapid încât poate fi cu greu urmărită de indivizi izolați. Destinul comunității umane devine unul singur, fără a se mai diversifica în istorii diferite. Astfel, neamul omenesc trece de la o concepție oarecum statică asupra ordinii lucrurilor la o concepție mai degrabă dinamică și evolutivă și de aici se naște o uriașă complexitate de probleme noi ce obligă la noi analize și sinteze. (Vatican II, Constituția privind Biserica în lume (Gaudium et spes), nr. 5 c)

⁹ Să ne amintim, părinți și frați, că nu vom ajunge la această fericire, la această onoare, dacă nu ne vom lupta să păstrăm sfânta comuniune pe care ne-a recomandat-o EL atât de mult și pentru care trebuie să folosim mijloacele pe care le-am subliniat, în special aprecierea reciprocă și respectul dintre noi și mai presus de toate, sfânta umilință și evitarea oricărei critici și calomnii. (Sf. Vincențiu de Paul, Conferința ținută Preoților Misiunii, 13 decembrie 1658).

¹⁰ Instituțiile, legile, modurile de a gândi și de a simți moștenite din trecut nu mai par întotdeauna adecvate stării actuale de lucruri: de aici o gravă perturbare în comportament și în înseși normele de conduită. (Vatican II, Constituția privind Biserica în lume (Gaudium et spes), nr. 7 b).

¹¹ (Laicul) cooperând cu ierarhia după modul lor propriu, își oferă experiența și își asumă responsabilitatea în conducerea unor astfel de organizații, în cântărirea condițiilor în care trebuie desfășurată acțiunea pastorală a Bisericii, și în elaborarea și executarea programului lor de acțiune. (Vatican II, Decretul privind Apostolatul Laicilor (Apostolicam actuositatem), nr. 20 b)

Conferințelor. Activitatea față de cei mai nevoiași pe care îi slujim nu ne poate lăsa fără timp de reflecție, pentru a examina cu atenție activitățile noastre.

Înțeleg că ar fi foarte bine, și consecințele ar fi foarte rapid simțite în viața Conferinței, dacă, cel puțin o dată la trei luni, fixăm o întâlnire a Conferinței pentru a examina drumul parcurs și situația în care ne găsim, pentru a nu ne ocupa doar de sărăcia ce apare și o vedem în jurul nostru, ci să descoperim de asemenea cauzele noi ce provoacă suferința, și să vedem clar dacă suntem gata să primim noi membri în cadrul Conferinței¹².

Deci, dacă suntem atractivi în metodele noastre și în imaginea pe care alții o percep despre grupul nostru, atunci cei care ne văd se vor simți atrași, vor simți nevoia de a se alătura felului nostru specific de a ne îngriji de suferințele fraților noștri, unindu-se comunității noastre creștine în rugăciune și acțiune. Uneori am senzația că în transmiterea a ceea ce facem și a satisfacțiilor pe care le obținem nu există suficient zel dat de credință, din cauza unei timidități nefondate¹³.

Ajunși la acest punct, deși voi rezuma mai târziu problema primirii de membri noi, este bine să ne reamintim că avem îndatorirea de a atrage noi membri la grupurile noastre fraterne și aceasta pentru două motive importante. Ordinea nu exprimă prioritatea unuia față de celălalt, ambele având aceeași importanță – primul motiv este pentru a găsi mai multe resurse de a ajuta prietenii noștri săraci¹⁴ pentru ca să crească atenția noastră față de toate necesitățile apărute în jurul nostru. În al doilea rând, este o cerință apostolică; binele pe care fiecare membru nou (confrate) îl va găsi în comunitatea noastră fraternă Vincentiană, ar trebui să fie același bine pe care noi toți l-am găsit în ziua în care am ajuns în această Conferință care ne-a dăruit atât de mult. Constat, fără nici o îndoială că conferința care nu crește în fiecare an, a pierdut abilitatea de a inspira iubire, convingere; a încetat să mai fie atractivă și, această pierdere arată că s-a îndepărtat de idealul grupurilor noastre care, datorită toleranței, prospețimii, libertății, prieteniei, capacitații de angajare etc. ar trebui să fie întotdeauna atractive pentru cei care ne privesc din afară.

Luând în considerare tot ce am spus mai sus, avem ocazia ca în intimitatea grupurilor noastre să revedem împreună, și folosindu-ne de ajutorul modest oferit de aceste rânduri, să reflectăm mai mult la ce înseamnă o întâlnire în cadrul unei Conferințe, și la mijloacele specifice Vincentienilor care, așa cum arată experiența de-a lungul anilor, au contribuit la atingerea obiectivului final, o asociație fraternă în care nu trebuie să uităm că împreună înaintăm pe calea desăvârșirii pentru a ajunge la Casa Tatălui¹⁵.

Să începem prin a ne aminti că Conferințele au fost create să contribuie la aprofundarea credinței membrilor ei¹⁶. Ajutând pe cei aflați în nevoi vom alimenta

¹² . Bucuria și speranța, tristețea și angoasa oamenilor de azi, mai ales ale săracilor și ale tuturor celor care suferă, sunt și bucuria și speranța, tristețea și angoasa ucenicilor lui Cristos (Vatican II, Constituția privind Biserica în lume (Gaudium et spes), nr. 1)

¹³ Credința aruncă asupra tuturor lucrurilor o lumină nouă și dezvăluie gândul dumnezeiesc asupra vocației integrale a omului, orientând astfel mintea spre soluții pe deplin umane. (Vatican II, Constituția privind Biserica în lume, (Gaudium et spes), nr. 11 a)

¹⁴ Să creștem și să sporim, să tindem pentru a fi mai buni, mai sensibili și puternici, deoarece, așa cum zilele trec, putem vedea că răul se alătură răului și suferința naște suferință. (Fericitul Frederic Ozanam, scrisoare către Bailly, Franța din 22 octombrie 1836)

¹⁵ Fiți desăvârșiți, precum Tatăl nostru din Ceruri este desăvârșit. (Mt 5, 48)

¹⁶ Am simțit dorința și nevoia de a păstra credința noastră, în mijlocul atacurilor de la diferite școli ale profeților falși. Apoi am spus, să muncim! Să facem ceva în concordanță cu credința noastră. Dar ce altceva am putea noi să facem pentru a fi Catolici adevărați, dedicați la ceea ce lui Dumnezeu îi place cel mai mult? Așadar, să ajutăm semenii noștri așa cum Isus a făcut-o și să ne punem credința noastră sub aripile protectoare ale carității. (Fericitul Frederic Ozanam, discursul de la Conferința din Florența din 30 ianuarie 1853.

spiritualitatea experimentată în conferință, a cărei căldură permite și nutrește impulsul caritabil prin iubirea față de alții¹⁷, permite atingerea celor mai înalte culmi ale dăruirii față de cei care suferă, dacă suntem capabili să rămânem împreună și în unire cu Învățătorul Divin. Întâlnirea din cadrul conferinței este, apoi, locul unde mergem să ne aprofundăm credința, să ne întărim speranța și să ne angajăm în practicarea carității și a iubirii.

Odată amintite aceste principii de bază ale spiritualității noastre Vincentiene, este timpul să reexaminăm și să comentăm momentele unei întâlniri din cadrul Conferinței în ordinea în care se desfășoară în mod obișnuit.

Aceste elemente, cărora cel mai des nu le dăm importanță, au o contribuție majoră la crearea atmosferei potrivite care ar trebui să fie de-a lungul întâlnirii din cadrul Conferinței.

Periodicitatea întâlnirilor este esențială pentru păstrarea și dezvoltarea unei relații de prietenie în continuă creștere către profunzimea și apropierea dintre membri. Dar este de asemenea esențială și pentru ca ajutorul nostru pentru cei aflați în suferință să fie cât mai eficient conform cerințelor. Ar trebui să nu uităm niciodată că efortul nostru este urgent, pentru că se adresează oamenilor care suferă. Din timpul fondării Conferințelor s-a considerat că întâlnirile săptămânale reprezintă un ritm ideal. Scurtarea frecvenței acestora este uneori imposibilă, iar fixarea lor o dată la două săptămâni pare un timp prea îndelungat pentru o slujire adecvată.

Sediul întâlnirilor, evident nu ceva luxos, să fie un loc decent, dacă e posibil localizat în același cartier în care muncim, cunoscut de prietenii nevoiași și de diferiți agenți spirituali și sociali care lucrează în zonă, cu care avem un contact constant pentru o colaborare disponibilă și completă în slujba celor care sunt în nevoi. Dacă ne-am putea permite, ar fi ideal un loc plăcut de locuit, în care să nu înghețăm iarna, dar nici să nu ne sufocăm vara. Un spațiu fizic, unde ar trebui să încercăm să ne simțim confortabil și integrați în universul nostru.

Tradițional, conferințele erau foarte apropiate de spațiul parohiei din cartierul unde munceau. Este recomandat să fie așa, pentru că va fi mai ușor pentru noi să ne integrăm și să colaborăm la pastorală parohială și diecezană. Când aceasta nu e posibil datorită unor diferite circumstanțe nefavorabile, grupurile noastre să își găsească alte locuri pentru întâlnirile lor și să o facă într-o manieră favorabilă pentru cei mai mulți dintre ei. Fondurile n-ar trebuie să fie folosite numai pentru ajutorarea săracilor, dar și pentru serviciile de care avem nevoie pentru slujirea acestora, indiferent cât de mici ar fi.

De asemenea este important, așa cum experiența în multe locuri a dovedit-o, să căutăm o relație frecventă între membri Vincentieni și în afara întâlnirilor propriu-zise¹⁸. Distracțiile comune, viața socială etc., ajută în cele mai multe cazuri, să ne simțim membri unei comunități care ne modelează complet viețile nu numai pe timpul întâlnirilor săptămânale¹⁹.

¹⁷ Pentru că duhul lui Isus domnește în ele și le dă fermitate și perseverență în acest mod de viață (se referă la a-i sluji pe cei săraci) cu totul spiritual chiar dacă se , manifestă în neîntrerupte fapte externe care par mici și neînsemnate în ochii lumii, dar care sunt mari înaintea Domnului. (Sf. Luiza de Marillac, scrisoare către sora Marguerite Chetif, din 10 ianuarie 1660)

¹⁸ Din acest motiv, Conferințele care ar avea doar grijă de săraci, fără a încuraja pe cei care fac vizite să întrețină relații de prietenie creștină și afecțiune fraternă, nu ar corespunde cu unul dintre obiectivele esențiale ale Instituției (Societății). (Jules Gossin, al III-lea Președinte General al SSVP, Circulara din 1 noiembrie 1847).

¹⁹ Cultivând între ei prietenia creștină, ei (laicii) își dau unii altora ajutor în orice nevoie. (Vatican II, Decretul privind Apostolatul Laicilor, (Apostolicam actuositatem), nr 4 f)

Punctualitatea este o regulă generală în orice comunitate socială. Este foarte important ca fiecare membru să ajungă la întâlnire cu câteva minute mai devreme pentru ca aceasta să înceapă la timp. Întârziatii vor încerca să evite a deranja pe cei deja prezenți. Este probabil primul act de iubire, de dăruire, pe care îl așteaptă colegii din partea noastră.

Să continuăm să examinăm întâlnirea propriu-zisă. Aceasta începe cu rugăciunea de început rostită de Președinte. Toți ar trebui să fim într-o poziție de dialog. Aceasta este, de fapt rugăciunea. Gândindu-ne la ceea ce facem, să cerem cu smerenie ajutorul Duhului Sfânt. Comunitatea este adunată. Să ne deschidem inima Tatălui și față de frații noștri. Cred că este cel mai important moment al întâlnirii întrucât fixează drumul pe care trebuie să-l urmăm, ne pregătește pentru acceptarea de a fi instrumente. Nu ar trebui să spunem rugăciunea mecanic ci din inimă²⁰.

Trebuie să înțelegem foarte bine că suntem un grup, o comunitate, în prezența lui Dumnezeu și trebuie să acționăm în numele Său, în prezența Lui. Duhul Sfânt pe care îl invocăm astfel în prima rugăciune va influența modul în care vom înțelege subiectele întâlnirii.

Lectura și meditația ce urmează ar trebui să fie dintr-un text care să hrănească viața noastră creștină și eclezială, carisma laică (seculară) și Vincențiană, și aprofundarea iubirii. De asemenea, textele trebuie alese astfel încât să ne facă să cercetăm modul nostru de acțiune, să ne reamintească obligația de a fi atenți la formele noi de sărăcie împotriva cărora trebuie să reacționăm și să luptăm²¹. Să ne amintim că eforturile noastre ar trebui să fie direcționate spre a învinge situațiile în care sunt prietenii noștri nevoiași. Să nu ne ocupăm doar de efectele sărăciei, ci de asemenea să căutăm și cauzele. Acum nu este momentul ca secretarul să întocmească procesul verbal sau ca contabilul să prezinte conturile. Acesta este momentul central al întâlnirii. Trebuie să ascultăm cu inima. Ca o sugestie, ar fi bine ca în fiecare săptămână, alți membri să se îngrijească de căutarea materialelor pentru lectură-meditație, și nu doar asistentul spiritual. Acest moment nu ar trebui să dureze mai mult de 10 minute. Momentele de tăcere care urmează ne vor ajuta să interiorizăm ceea ce am auzit.

Am asimilat ceea ce am auzit. Ceva din text a atins cea mai profundă parte din noi. Acum urmează împărtășirea, adică momentul de a pune în comun, de a ne îmbogăți reciproc cu comentariile participanților. Acest schimb de opinii și îmbogățire spirituală și intelectuală ar trebui să nu dureze mai mult de 10-15 minute.

În acest context de punere în comun, rolul asistentului spiritual (asistentei spirituale) este foarte important. Acesta ne va învăța din experiența sa socială și în spirit de iubire, fără a căuta nici un fel de egocentrism, va centra discuțiile, va corecta unde este cazul și cu ajutorul fiecărui participant va avea grijă să păstreze principiile credinței și ale doctrinei. Dacă nu este prezent un asistent spiritual, atunci acest rol va reveni președintelui conferinței sau oricărui alt membru care are o pregătire în domeniu.

²⁰ Să ne examinăm pentru a descoperi pornirile noastre rele cu scopul de a le distruge. De fapt, fraților, eficacitatea rugăciunii ar trebui să tindă să ne cunoaștem bine înclinațiile și atracțiile noastre. (Sf. Vincențiu de Paul, Conferința despre indiferență din 16 mai 1659)

²¹ Știința bunăstării sociale și a reformele de ajutorare nu poate fi învățată stând cu nasul în cărți sau ascultând discursurile politicienilor, ci doar intrând în casa săracului, așezându-ne la căpătâiul lui, simțind frigul pe care îl simte el, pătrunzând secretul din inima lui îndurerată și din conștiința lui distrusă. Numai atunci când am studiat săracul în acest fel, acasă, în spital sau la locul de muncă, în orașe, pe câmpuri sau în toate împrejurările în care Dumnezeu l-a pus, numai atunci, înarmați cu toate elementele unei probleme atât mari, putem începe să o înțelegem și să ne gândim la soluționarea ei. (Fericitul Frederic Ozanam, Era Nouă, 14 octombrie 1848).

Apoi se va citi procesul verbal de la întâlnirea precedentă și se va arăta situația conturilor financiare, prezentate de secretarul și casierul Conferinței. Ambele documente vor fi aprobate de cei prezenți după adăugarea modificărilor cerute.

Urmează apoi momentul discuțiilor despre situația fraților aflați în nevoi pe care îi ajutăm. Fiecare mini-grup (doi membri care vizitează împreună săracii) va explica situația fiecărui caz în parte, începând cu cele mai urgente nevoi și metodele de rezolvare a acestora. Să fim atenți și la opiniile colegilor, comentariile lor sunt prezentate întotdeauna în spirit de caritate. Ei ne pot ajuta cu sfaturile lor pentru a găsi cel mai bun răspuns. Este recomandat ca toți membrii conferinței să urmărească această parte a întâlnirii cu mare interes. Experiența fiecăruia poate fi, fără îndoială, foarte folositoare celorlalți.

În fiecare săptămână, să cerem unui alt mini-grup care să explice în detaliu situația în care se află o anumită familie, sau sarcina pe care o au de îndeplinit. Vor prezenta povestea familiei, nevoile, defectele și virtuțile ei etc., pentru a putea să încurajăm unele practici și să eradicăm altele, toate pentru o mai bună slujire. În acest fel, întreaga conferință va fi informată de situațiile protejaților lor și va fi mai ușor să continue munca începută când un membru nu poate participa la întâlnire din anumite motive. Multe conferințe, înlocuiesc frecvent componența mini-grupurilor de vizitatori și familiile de care se ocupă precum și activitățile pe care le conduc. Aceasta dă întotdeauna un rezultat foarte bun, obținând pe baza acestui criteriu un ajutor incontestabil pentru a atinge o slujire mai bună.

Să nu uităm de cei care sunt departe și pe care nu îi vedem fizic, dar pe care suntem obligați să îi înțelegem cu sufletul. Săracii sunt peste tot și în toate societățile, indiferent dacă ei par bogați. Dacă în jurul nostru nu vedem oameni săraci din punct de vedere financiar și ajutăm săracii de alt tip: moral, bolnavi etc, să ne amintim însă că, în alte orașe, în alte țări, alți membri ca și noi suferă pentru că nu au cu ce să ajute nevoiașii, în timp ce alte Conferințe din alte părți au resursele necesare pentru a acoperi nevoile acestora. Să le trimitem din resursele noastre, fără zgârcenie, știind că vor fi bine folosite de vincentienii ca și noi; să fim darnici față de toată lumea. Să avem o privire globală, să înfrângem îngustimea urgențelor noastre, fiind conștienți de faptul că Cristos ne dorește universal. Să integrăm puțin câte puțin din sensul nostru de a aparține unei Societăți a Sf. Vincențiu de Paul universală.

Să nu uităm de membrii care au încetat să mai participe la întâlnirile conferinței: sunt bolnavi? I-am dezamăgit în vreun fel? Trec printr-un moment dificil? Cum am putea să-i uităm pe cel mai apropiat de noi, când pretendem că avem grijă de alții din afara comunității Conferinței?

Un obicei minunat, dar din nefericire un pic pierdut, este introducerea noilor candidați, a viitorilor membri, care vor lucra cu noi. Este recomandabil ca membrul care introduce un nou participant să explice într-o întâlnire dorința lui de invita pe cineva să facă parte din Conferință. El le va prezenta membrilor situația noului candidat, motivele pentru care dorește ca acesta să facă parte din Conferință și, lucru foarte important, cum ar putea Conferința să-l ajute pe acesta în viața lui.

Este important să ne cunoaștem posibilitățile! Să verificăm dacă suntem capabili să primim cu bucurie un membru nou căruia ar trebui să îi dăm o atenție preferențială sau deosebită, mai ales până când el/ea va reuși să se simtă confortabil printre noi. Este important să îndrăznim să creștem și să ne asumăm riscul pe care această creștere îl implică. Vom cere ajutorul Duhului Sfânt și apoi vom lua o hotărâre care va fi trecută în procesul verbal. La următoarea întâlnire, vom primi noul membru, conștienți de provocarea

pe care o acceptăm: creșterea care înseamnă întotdeauna înaintarea cu încă un pas pe drumul desăvârșirii, la care Tatăl nostru ne-a chemat²².

Apoi urmează colecta. A sosit timpul banilor? Nu. Este momentul să oferim, să renunțăm²³. Nu este vorba doar de a fi gata să oferim din bunurile noastre sau să renunțăm la ceva pentru a învinge dorința noastră de a poseda, ci să împărțim bunurile noastre cu un frate în suferință, care are nevoie de ele urgent. Nu spun că ei au nevoie mai mult sau mai puțin decât noi, dar spun ca ei au nevoie „urgent”. Întâlnirea „ne-a încălzit”. Am împărțit problemele altora și ni le-am însușit. Acum, printr-o colectă secretă, să încercăm să strângem mijloacele necesare pentru ca o parte din frații nevoiași să sufere mai puțin.

La sfârșitul întâlnirii, să-i mulțumim lui Dumnezeu prin rugăciunea finală, de încheiere. O oră și jumătate, sau două ore sunt suficiente pentru o întâlnire a Conferinței vincentiene. Să ne oprim acum pentru a cere ajutor Domnului pentru a păstra focul iubirii obținut în timpul întâlnirii astfel încât să ne modeleze întreaga viață, nu numai în timpul întâlnirii, tot timpul. Să ne încredințăm Sfintei Maria, Mama Bisericii, prin mijlocirea fericitului Frederic Ozanam și a Sf. Vincentiului. Acum putem merge să inundăm lumea cu dragostea Tatălui pe care toți suntem capabili să o reflectăm.

Apoi urmează vizitarea prietenilor săraci, contactul personal cu cei suferinzi este important. În câteva cuvinte, aceasta se realizează, așa cum ar spune un membru mai vechi „oprind timpul în loc”, ca și cum am fi cu rudele noastre cele mai dragi. Fără grabă, fără a ne impune, cu toleranță! Respectând cu scrupulozitate libertatea lui de a alege, chiar și atunci când greșește²⁴. Încercăm să fim alături de el, să îl ajutăm, fără să-i dirijăm noi viața. Dacă, în final, se va simți apropiat de noi și va descoperi că obiectivul final al tuturor activităților conferinței este sfințenia personală a membrilor și a prietenilor nevoiași a cărora povară dorim să o împărțim și să o luăm asupra noastră, aceasta va depinde de bunătatea cu care îi prezentăm soluțiile, de atenția, înțelegerea cu care avem obișnuința să ne apropiem ca să îi sfătuim și de sinceritatea de care dăm dovadă prin grija noastră.

Dragii mei prieteni: încă de la început, prin sacramentul Botezului²⁵, toți suntem chemați să răspândim Vestea cea Bună, toți, nu doar preoții sau persoanele consacrate. În timpurile noastre, această chemare devine urgentă. Este urgentă pentru întreg poporul lui Dumnezeu, dar mai ales pentru noi care de bunăvoie ne-am obligat să-i slujim pe cei săraci. Trebuie să predicăm prin mărturia faptelor noastre. Este adevărat! Însă trebuie să ne obișnuim să le spunem oamenilor personal, prin viu grai că Dumnezeu îi iubește. Sfânta Biserică are nevoie, mai ales în ziua de azi, de mărturisitori care să răspândească

²² Îl laudau pe Dumnezeu și aveau trecere în fața întregului popor. Iar Domnul adăuga zi de zi la grupul lor pe cei care aveau să se mântuiască. (Fapte 2.47)

²³ . Colecta capătă o valoare semnificativă, deoarece nu este vorba de a oferi ceva de prisos pentru a liniști propria conștiință, ci de a lua asupra noastră cu solicitudine solidară mizeria prezentă în lume. A lua în considerare chipul îndurerat și condițiile de suferință ale atâtor frați și surori nu poate să nu ducă la împărțirea cel puțin a unei părți din propriile bunuri cu cel care este în dificultate. (Fericitul Papa Ioan Paul al II, mesajul pentru Postul Mare 2001)

²⁴ Oricine, urmându-l pe Cristos, caută mai întâi împărăția lui Dumnezeu, află în aceasta o iubire mai puternică și mai curată pentru a-i ajuta pe toți frații săi și pentru a îndeplini faptele dreptății sub inspirația carității. (Vatican II, Constituția privind Biserica în lume (Gaudium et spes) nr.72 b)

²⁵ Credincioșii sunt aceia care, încorporați lui Cristos prin botez, sunt constituiți Popor al lui Dumnezeu și de aceea, făcuți părtași în modul lor propriu la funcția preoțească, profetică și regească a lui Cristos, sunt chemați să exercite, fiecare conform condiției proprii, misiunea pe care Dumnezeu a încredințat-o Bisericii ca să o îndeplinească în lume. (Catehismul Bisericii Catolice, art. 871)

Evanghelia²⁶, bărbați și femei, care duc cu ei mesajul lui Cristos la serviciu, la distracții, în anturajul lor și-l integrează în toate activitățile din viața zilnică.

Fondatorii noștri, acel grup de tineri care au știut să interpreteze moștenirea Sf. Vincențiu de Paul mai bine decât oricine, ne-au lăsat pe Sfântul săracilor ca un exemplu de viață. În aceste momente, este important și necesar pentru vinčențieni, în slujirea noastră eclezială, să regăsim moștenirea misionară a Sf. Vincențiu²⁷.

Este momentul angajării laicului așa cum ni se amintește deseori, a laicului în comunitate, în grupurile de ajutor reciproc. Nu ar trebui să uităm să ne îngrijim de acea bogăție fundamentală a Instituției noastre, care de asemenea obligă la acțiune. În fiecare zi, fiecare Vincențian ar trebui să termine ziua conștient fiind că deși nedemn de mesajul pe care îl poartă, într-o normalitate totală, cu bucurie, l-a purtat pe Dumnezeu, prezența Fiului Omului, în fiecare loc unde a fost.

Îmi îndrept privirea spre Fecioara Maria, Mama noastră, ca ea să mijlocească de la Tatăl nostru ceresc harul ca noi să-i slujim pe săraci bine și cu credință, așa cum ne învață exemplul lui Vincențiu de Paul și a lui Frederic Ozanam.

José Ramón Díaz-Torremacha
Al XIV-lea Președinte General Internațional

²⁶ Această evanghelizare, această vestire a lui Cristos prin mărturia vieții și prin cuvânt, dobândește un caracter specific și o eficacitate deosebită din faptul că este îndeplinită în condițiile obișnuite ale vieții. (Vatican II, Constituția dogmatic privind Biserica, (Lumen gentium) nr. 35 b)

²⁷ Nu vi se pare că mulți lucrători trândavi s-ar putea implica să strângă roadele din secerișul în care se află acum și că cei care cunosc că Domnul are mare nevoie de lucrători în secerișul său și nu fac nimic vor fi găsiți vinovați de Sângele vărsat de Fiul său devenit nefolositor din cauza lipsei lor de implicare? (Sf. Vincențiu de Paul, scrisoare către un preot din 9 iulie 1633)